

HET JAAR VAN...

BLOKFLUITISTE LUCIE HORSCH

INTERVIEW: ROB KASTELEIJN | FOTO: SIMON FOWLER

Met wat voor gevoel kijk jij terug op 2022?

“Toch een beetje met *mixed feelings*. Tijdens de coronaperiode, waar we tot begin dit voorjaar mee te maken hebben gehad, waren er soms momenten van hopeloosheid. Ik vond het lastig om het langetermijnperspectief vast te houden. Tegelijk was het een betekenisvolle tijd, die mij confronteerde met vragen als: wat mis ik nu het meeste? Wat vind ik echt belangrijk? Het is heel waardevol om dat scherp te krijgen. Ik realiseerde me dat op het podium staan iets heel wezenlijks voor mij is. Nu dat allemaal weer kan, ervaar ik meer dan ooit hoe bijzonder dat is en hoe dankbaar ik daarvoor ben. Ik geniet ook echt met volle teugen van ieder concert. Naarmate ik ouder word, beseft ik steeds meer hoe belangrijk dankbaarheid is in het leven. Eerder was ik vaak bezig met duizend dingen tegelijk. Ik keek alleen maar naar voren. Nu ben ik nog steeds iemand die in volle vaart vooruit kan stomen, maar ik merk dat af en toe achterom kijken rust en inspiratie geeft. Dankbaar zijn voor alle kansen die je krijgt en je bewust worden van wat voor jou belangrijk is in het leven.”

Welke ervaring springt er voor jou uit?

Wat was het hoogtepunt?

“De release van mijn album *Origins* was natuurlijk op professioneel gebied de belangrijkste gebeurtenis. Het voelde bijna alsof ik een levensdoel had vervuld. Ik heb er in coronatijd twee jaar aan gewerkt en heb voor het album musici uit totaal andere hoeken dan waaruit ik kom benaderd. Zoals bijvoorbeeld de Senegalese koraspeler Bao

Sissoko. Hij leest geen noten, terwijl ik juist gewend ben om van blad te spelen. Ik heb met hem ook voor het eerst live op het podium geïmproviseerd. Dat was een hele waardevolle ervaring. Daarnaast heeft bandoneonist Carel Kraayenhof me met zijn jarenlange expertise meegenomen in de wereld van de tango. Ik heb middagen lang bij hem thuis video's bekeken van Carlos Gardel en Astor Piazzolla. Dankzij Carel heb ik heel veel geleerd van de tango en waar de muziek vandaan komt. De leden van Fuse hebben mij op hun beurt ingewijd in de jazz. Ik ben een groot jazzliefhebber en luister er ook naar, maar de muziek zelf spelen is toch echt anders.

Een paar jaar geleden had ik niet gedacht dat ik het zou aandurven een album te maken met muziekstijlen die totaal anders zijn dan de mij vertrouwde barok. Het voelde toch als een zeker risico. Hoe komt het over op blokfluit? Wordt het niet gezien als een commerciële onderneming? Tegelijk wist ik dat de connectie tussen blokfluit en volksmuziek – een soort tijdloze oermuziek – heel natuurlijk is en dat het idee als zodanig intrinsiek waardevol was. Met oud en nieuw heb ik me een week lang teruggetrokken in een huisje in de natuur. Helemaal alleen, zonder mobiel, met alleen mijn blokfluit. Welk concept had ik nou precies in mijn hoofd? Wat wilde ik met het album? Hoe verhoudt zich dat met de wensen van de platenmaatschappij? Want ook daar heb je rekening mee te houden. Na een paar dagen was ik eruit, had ik mijn vertrouwen weer terug en wist ik: dit wordt het repertoire.” ➤

► **Wat ontdekte je dan terwijl je in dat huisje zat?**

“O, dat is een goede vraag. Ik denk dat dat te maken heeft met terugkomen bij mezelf, hoe cliché dat misschien ook klinkt. Dat je echt doorvoelt waarom je iets wilt doen. Ik ken mijn instrument zo goed dat ik mijzelf de vrijheid gun om arrangementen te maken, om de grenzen van het blokfluitrepertoire op te zoeken. Om een album te maken met muziek waar nog geen officiële blokfluitversie van bestond, zoals stukken van Piazzolla. Maar ik houd ook zo veel van mijn instrument dat ik het niet wil misbruiken voor muziek die niet bij de klank van een blokfluit past. Gedurende die week in dat huisje stelde ik mijzelf de vraag: wat is mijn intrinsieke motivatie om dit album te maken? Het antwoord was mijn grote interesse in volksmuziek, mijn nieuwsgierigheid naar nieuwe wegen en het spelplezier dat ik daaruit haal. Ik ben er ook trots op dat ik mijn ideeën heb kunnen vormgeven met musici die een totaal andere muzikale achtergrond hebben. Dat ik daar open genoeg voor ben én sterk genoeg voor in mijn schoenen sta.”

Hoe kijk jij naar de wereld om je heen?

“Wat me deprimeert is dat er zoveel bepaald wordt door geld. Het lijkt alsof de hele wereld gedicteerd wordt door geld. Mensen doen uit financieel gewin zaken die vanuit moreel of ethisch oogpunt indruisen tegen alles waar ik voor sta. Terwijl geld alleen niet zaligmakend is, al geef ik toe dat ik dat zeg vanuit een luxepositie. Ik denk dat het goed is om waarde te hechten aan datgene wat je wél hebt. Geluk heeft meer te maken met je mentale instelling dan met alle materiële zaken die je wel of niet bezit. Laten we ons liever druk maken over het klimaat. Want als we op deze voet verder gaan, gaat de wereld kapot.”

Daar snijd je een onderwerp aan. Wat vind jij als kunstenaar eigenlijk van die acties van de afgelopen weken, waarbij activisten zich vastplakken aan kunstwerken?

“Ik heb daar een dubbel gevoel over. In eerste instantie dacht ik: als dat schilderij maar niet beschadigd is. Maar die activisten schijnen daar echt heel goed over te hebben nagedacht. Het ging ze vooral om het schokeffect die hun acties veroorzaken. Het ongemakkelijke gevoel. Het laat ook de wanhoop zien van de jongere generatie. Er wordt niet naar ons geluisterd. Van bovenaf wordt er nauwelijks iets gedaan. Hoe kun je dan ooit verandering teweegbrengen? Uiteindelijk moet dat toch van bovenaf gebeuren. Er moeten bijvoorbeeld wetten komen die de CO₂-uitstoot beperken. Dat kun je op individueel niveau niet oplossen, al doen veel mensen ongetwijfeld hun best. Ik las laatst in NRC een artikel over het Mauritshuis. Dat is jarenlang gesponsord door

Shell, dat ook nog eens de hele restauratie van het museum heeft bekostigd. Dat staat daar dan even tussen neus en lippen door. Dus als het puntje bij paaltje komt is niemand onschuldig!

Heb je dit jaar op het gebied van theater, muziek, film of musea iets gezien of gehoord wat je heel erg aansprak?

“Dat is een hele lastige vraag. Ik heb iedere week wel een ervaring waarvan ik denk: wow! Wat er het afgelopen jaar zeker uitsprong is het openingsconcert van het Concertgebouworkest in augustus. Allereerst omdat zowel mijn vader (solocellist Gregor Horsch) als mijn broer (tweede violist Caspar Horsch) meespeelden. Maar ook omdat Klaus Mäkelä, de toekomstige chef van het Concertgebouworkest, dirigeerde. Ik vind hem echt een hele inspirerende musicus. De manier waarop hij totaal boven de muziek lijkt te staan en tegelijk totaal één is met de muziek: fascinerend. Bij Mäkelä is er geen opsmuk, geen overbodige franje, geen aanstellerij, tegelijkertijd maakt hij de muziek zo toegankelijk dat je het stuk ook echt begrijpt. Ik heb nog nooit met hem samengewerkt, maar het zou supergaaf zijn als dat er ooit van komt. We zijn allebei verbonden aan het platenlabel Decca Classics, dus wie weet.”

De meest inspirerende 24 uur die ik de afgelopen maanden had waren in Rome. Ik was daar voor een repetitie met een Italiaans ensemble en heb tussendoor al mijn vrije tijd gebruikt om musea en kerken te bezoeken. De Galleria Doria Pamphilj bijvoorbeeld, een museum dat is gevestigd in een oud paleis en dat helemaal vol hangt met schilderijen van grote meesters als Bruegel, Caravaggio, Velázquez en Rubens. Echt een aanrader voor als je nog eens in Rome komt.”

Met wat voor gevoel ga jij op 31 december het nieuwe jaar tegemoet?

“Met een positief gevoel. Ik hoop op veel nieuwe uitdagingen. Welke dat zouden kunnen zijn? Dan denk ik als eerste aan mijn studie zang. Ik volg een master zang bij Xenia Meijer. Je komt jezelf heel erg tegen als je een nieuwe vaardigheid aan het leren bent. Het vertrouwen waarmee ik na alle ervaring ik als blokfluitiste op het podium sta, moet ik als zangeres weer helemaal opbouwen.”

Maar betekent dat ook dat we je in de toekomst als mezzosopraan op het podium zien?

“Wie weet. Ik heb op 8 november in het Muziekgebouw Aan 't IJ voor het eerst een liedrecital gegeven. Begeleid door pianist Hans Eijsackers heb ik liederen gezongen van Clara Schumann en Johannes Brahms. Ontzettend leuk, maar ook heel spannend.” ✖

DUTCH DELIGHT MET LUCIE HORSCH & FUSE

Tijdens Dutch Delight maak je kennis met de allergrootste klassieke-muziek-talenten van eigen bodem. Niet alleen met de prachtige muziek die ze spelen, maar ook met – zoals dat zo mooi heet – ‘de mens achter de musicus’. Lara Harbers gaat met de musici in gesprek, waardoor je allerlei leuke, grappige en interessante weetjes hoort die je niet in een doorsnee concertprogramma of cd-boekje leest. Daarna zak je onderuit in je stoel om een uur lang met net iets nieuwsgierigere oren te genieten van prachtige klassieke muziek.

Op donderdag 20 oktober ging Dutch Delight van start met een verpletterend staaltje vioolspel van Noa Wildschut – begeleid door de al even geweldige pianiste Elisabeth Brauss. Tijdens dit tweede concert in de reeks ontmoet je nog zo'n internationale sensatie: blokfluitiste Lucie

Horsch. Voor haar juichend ontvangen, geheel aan Vivaldi gewijde debuutalbum ontving ze een Edison Klassiek, opvolger *Baroque Journey* werd bekroond met de prestigieuze Opus Klassik Award. Maar Lucie doet veel meer dan barok. Op het in september verschenen *Origins*, waagt ze zich aan tango, Roemeense volksmuziek van Bartók en zelfs werk van jazzgrootheid Charlie Parker. Geloof ons: het klinkt fantastisch!

Tijdens Dutch Delight speelt ze samen met het van Podium Witteman bekende Fuse muziek van *Origins* en wie weet wat al niet meer. En dankzij interviewer Lara Harbers voelt Lucie na dit concert een beetje als een vertrouwde vriendin.

**DONDERDAG 15 DECEMBER, 20.15 UUR 2022
SPOT/DE OOSTERPOORT, KLEINE ZAAL**